



Cứu nguy, bình an, phúc lộc đù xuân là nét văn hóa tín ngưỡng, tâm linh đậm chất nhân văn của tín đồ Phật giáo Việt Nam. Bình an, phúc lộc và thanh tịnh là những mong ước chính đáng, và nhờ đó chúng ta mới có cơ hội thi thập hạnh phúc cho mình cũng như chung tay góp sức làm đời tốt đẹp cho người, đẹp thêm cho đời.

Mỗi người thì nhu cầu, mong muốn khác nhau nhưng xác định thành tựu được gì là căn bản và quan trọng nhất để cứu nguy, lập chí phấn đấu thì không phải ai đi chùa cũng tỏ rõ. Theo Đức Phật, thi thập hạnh phúc, quân bình trong đời sống vật chất và tinh thần chính là nền tảng của hạnh phúc chân thật. Nếu chỉ thành tựu vật chất nhưng đời sống vật chất mà hao tổn tinh thần thì không thể xem là có phúc, nói chi đến việc thành tựu phúc đức vô lượng. Ngài dạy:

"Mười thiện Phật tử nên có Xá-Vị, rừng Kê-đà, vườn Cù-p Cô Đê."

Bây giờ Tôi Tôn báo các Thầy-kheo:

- Có ba vị cư sĩ nam tử, thiện nam nhân đức phước vô lượng. Thầy nào là ba? Nếu tín cư sĩ, thiện nam tử, thiện nam nhân đức phước vô lượng. Nếu tài cư sĩ, thiện nam tử, thiện nam nhân đức phước vô lượng. Nếu trì phàm hạnh cư sĩ, thiện nam tử, thiện nam nhân đức phước vô lượng.

Đó là, này Thầy-kheo, có ba vị cư sĩ này cư sĩ đức phước vô lượng.

Bây giờ Tôi Tôn liền nói kệ:

Tín, tài, phàm khó được,
Ngọt ngào thì, ngọt ngào thì giời,
Biết ba vị này rồi,
Ngọt ngào thì tùy theo thì.
Lâu dài được an ổn,
Chẳng Thiên hạ nâng đỡ,
Tội đó thì vui thú,
Ngũ cốc không biết chán.

Do đó, này các Tỳ-kheo, thiện nam tử, thiện nữ nhân, hãy tìm phước đức thiện thành tựu ba pháp này. Như thế, này các Tỳ-kheo, hãy học đi u này!
Bây giờ các Tỳ-kheo nghe Phật dạy xong, vui vẻ vâng làm.

(Kinh Tăng nhất A-hàm, tập I, phẩm Cao tràng,
VNCPHVN ấn hành, 1997, tr.512)

Thì ra, có niềm tin là thành tựu phước đức vô lý luận. Đi u này trong tay của họ thì họ như người ngọt ngào con Phật! Cứ u nguy hiểm cho con có đi u đi u niềm tin, phát nguyện mà lòng sốt son và trăn vãn vãn niềm tin này. Tin chân thành vào Phật - Pháp - Tăng, tin chắc chắn vào Nhân quả - Nghiệp báo, tin sâu sắc vào Duyên sinh - Vô ngã. Chỗ này mà niềm tin vững chắc, không lay chuyển như thế thôi là chúng ta đã "được phước đức vô lý luận". Niềm tin này là chánh tín. Như có chánh tín nên ta không tin vào người đi u mà họ phi thực, phi nhân quả. Như có chánh tín nên luôn tin vào chính bản thân mình, "hãy tin mình thì phải đi u lên mà đi". Mà niềm tin này là đánh mất tất cả, mất sự thành công mà thì u vững niềm tin này chỉ là mong huy vọng bào nh mà thôi. Cho nên, niềm tin là cái ngu ngốc của đi u, là mất của họ thì họ công đức (Kinh Hoa Nghiêm).

Sau thành tựu niềm tin mới đi u tài vật. "Có thể mất vật đi u đi u". Tài vật là những phước đức thiện sự quan trọng. Đi u thì nên ngu ngốc tài vật đi u đi u cũng phải trải qua muôn vàn khó nhọc, có người phải đi u máu và nước mắt. Nên có nhu cầu tài vật là "được phước đức vô lý luận". Nhu cầu người nghĩ rằng, kiếm tiền thì khó nhưng tiêu tiền thì dễ vô cùng. Thế thì không phải như vậy. Kiếm tiền cũng phải chịu nỗi "sợ hãi". Tiêu tiền cũng vậy, phải lo mình lo ngại, lo trong hiện tại và tương lai.

Được biết, có tiền mà không có đi u đi u (phàm hạnh) thì không khéo là nguy to. Muôn kẻ u ngông nghênh vô bờ đã minh chứng đi u này. Không ít người học giàu lên mới học, đi u đi u. Nên sau khi thành tựu tín và tài, Thế Tôn chú trọng đi u vị thành tựu phàm hạnh. Phật

hành đi với hàng Phật tử chính là ngũ giới cùng với các chuẩn mực đạo đức Phật giáo như hỷ thân, khiêm nhường... Có phẩm hạnh mới gọi là "đức phước vô lượng".

Cho nên, thời thiêu sót khi chúng ta mong cho con giàu có mà quên quên nguy hiểm thêm cho con thành tựu chánh tín và phẩm hạnh. Thế Tôn đã chỉ rõ, ngài nói với con Phật "hãy tìm phước nghiệp thiện thành tựu ba pháp này". Nghĩa là, ngài nói con Phật muốn thiếp lập hạnh phúc bền vững, lâu dài thì thân phải kiên toàn ba yếu tố căn bản chánh tín - tài vật - đạo đức. Nhưng ai thành tựu như thế thì gọi là "đức phước vô lượng".

Quảng Tánh

Nguồn: <http://hoavouu.com/p42a29546/phuoc-duc-vo-luong>